

“मीठे बच्चे- तिम्रो यो समय धेरै अमूल्य छ, यसमा तिमी बाबाको पूरा-पूरा सहयोगी बन। सहयोगी बच्चाहरूले नै उच्च पद पाउँछन्।”

प्रश्न:- सेवाधारी बच्चाहरूले कुनचाहिँ बहानाबाजी गर्न सक्दैनन्?

उत्तर:- सेवाधारी बच्चाहरूले यो बहाना गर्दैनन्- बाबा यहाँ गर्मी छ, यहाँ ठण्डा छ त्यसैले म सेवा गर्न सकिदैन। अलिकति गर्मी भयो वा ठण्डा भयो भने कमजोर बन्न हुँदैन। यस्तो होइन, मैले त सहन गर्न सकिदैन। यस दुःखधाममा दुःख-सुख, सर्दी-गर्मी, निन्दा-स्तुति सबै सहन गर्नुपर्छ। बहानाबाजी गर्नु हुँदैन।

गीत:- धीरज धर मनुवा...

ओम् शान्ति। सुख र दुःख केलाई भनिन्छ, यो बच्चाहरूले नै बुझेका छन्। यस जीवनमा सुख कहिले मिल्छ र दुःख कहिले मिल्छ, त्यो केवल तिमी ब्राह्मणहरूले नै नम्बरवार पुरुषार्थ अनुसार बुझेका छौ। यो हो नै दुःखको दुनियाँ। यसमा केही समयको लागि दुःख-सुख, स्तुति-निन्दा सबै कुरा सहन गर्नु पर्छ। यी सबैबाट पार हुनु छ। कसैलाई अलिकति गर्मी लाग्यो भने भन्छन् म ठण्डा स्थानमा बस्छु। अब बच्चाहरूले त गर्मीमा वा ठण्डामा सेवा गर्नु नै छ नि। यस समय यो अलिकति दुःख भयो भने पनि नयाँ कुरा होइन। यो हो नै दुःखधाम। अब तिमी बच्चाहरूले सुखधाममा जानको लागि पूरा पुरुषार्थ गर्नु छ। यो त तिमी अति अमूल्य समय हो। यसमा बहाना चल्न सक्दैन। बाबा सेवाधारी बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- जसले सेवा गर्न जानेका छैनन् उनीहरू त कुनै कामका छैनन्। यहाँ बाबा आउनु भएको छ सारा विश्वलाई सुखधाम बनाउन। त्यसैले ब्राह्मण बच्चाहरू नै बाबाका सहयोगी बन्नपर्छ। बाबा आउनु भएको छ त्यसैले उहाँको मतमा चल्नुपर्छ। भारतवर्ष जुन स्वर्ग थियो त्यो अहिले नर्क छ। त्यसलाई फेरि स्वर्ग बनाउनु छ। यो पनि अहिले थाहा भएको छ। सत्ययुगमा यी पवित्र राजाहरूको राज्य थियो। धेरै खुशी थिए, फेरि अपवित्र राजाहरू पनि बन्छन्, ईश्वर अर्थ दान-पुण्य गर्नाले उनीहरूलाई पनि तागत मिल्छ। अहिले त छ नै प्रजाको राज्य। तर यिनले कुनै भारतवर्षको सेवा गर्न सक्दैनन्। दुनियाँको सेवा त एक बेहदका बाबाले नै गर्नुहुन्छ। अब बाबा बच्चाहरूलाई भन्नुहुन्छ- मीठे बच्चे, अब मेरो साथमा सहयोगी बन। कति प्यारले सम्झाउनु हुन्छ। देही-अभिमानी बच्चाहरूले नै बुझ्दछन्। देह-अभिमानीले के मदत गर्न सक्छन् किनकि मायाको जन्जीरमा फँसेका छन्। अहिले बाबाले निर्देशन दिनुभएको छ- सबैलाई मायाको जन्जीरबाट, गुरुहरूको जन्जीरबाट छुटाऊ। तिमी धन्दा नै यो हो। बाबा भन्नुहुन्छ- मेरा जो राम्रा सहयोगी बन्छन्, पद पनि उनीहरूले नै पाउँछन्। बाबा स्वयं सम्मुख भन्नुहुन्छ- म जो हुँ, जस्तो हुँ साधारण हुनाले मलाई पूरा चिनेका छैनन्। बाबाले हामीलाई विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ- यो जानैका छैनन्। यी लक्ष्मी-नारायण विश्वको मालिक थिए, यो पनि कसैलाई थाहा छैन। अहिले तिमीले बुझेका छौ- कसरी यिनीहरूले राज्य पाए र फेरि कसरी गुमाए। मनुष्यको त बिलकुलै तुच्छ बुद्धि छ। अहिले बाबा आउनु भएको छ सबैको बुद्धिको ताला खोल्न, पत्थरबुद्धिबाट पारसबुद्धि बनाउन। बाबा भन्नुहुन्छ- अब सहयोगी बन। मुसलमानहरूले आफूलाई खुदाई खिदमतगार भन्छन् तर उनीहरू त सहयोगी बन्दैनन्। ईश्वर आएर जसलाई पावन बनाउनु हुन्छ उनलाई नै भनिन्छ- अब अरूलाई पनि आफू समान बनाऊ। श्रीमतमा चल। बाबा आउनु भएको छ पावन स्वर्गवासी बनाउन।

तिमी ब्राह्मण बच्चाहरूलाई थाहा छ- यो हो मृत्युलोक। बस्दा-बस्दै अचानक मृत्यु भइरहन्छ भने किन हामी पहिलादेखि नै मेहनत गरेर बाबाबाट पूरा वर्सा नलिऔं, आफ्नो भविष्य जीवन नबनाऔं। मनुष्यको जब वानप्रस्थ अवस्था हुन्छ तब सम्झन्छन्- अब भक्तिमा लागौं। जबसम्म वानप्रस्थ अवस्था हुँदैन तबसम्म धेरै धन कमाउँछन्। अहिले तिमीहरू सबैको त हो वानप्रस्थ अवस्था। त्यसैले किन बाबाको सहयोगी नबन्ने। दिलसँग सोध्नुपर्छ म बाबाको सहयोगी बनेको छु? सेवाधारी बच्चाहरू त प्रसिद्ध छन्। राम्रो मेहनत गर्छन्। योगमा रहनाले नै सेवा गर्न सक्छन्। यादको तागतबाट नै सारा दुनियाँलाई पवित्र बनाउनु छ। सारा विश्वलाई पावन बनाउन तिमी निमित्त बनेका छौ। तिमी लागि फेरि पवित्र दुनियाँ पनि अवश्य चाहिन्छ, त्यसैले पतित दुनियाँको विनाश हुनु छ। अब सबैलाई यो बताउँदै गर- देह-अभिमान छोडौं। एक बाबालाई नै याद गरौं। उहाँ नै पतित-पावन

हुनुहुन्छ। सबैले याद पनि उहाँलाई नै गर्छन्। साधु-सन्त आदि सबैले आँलाले माथि इशारा गर्छन्- परमात्मा एक हुनुहुन्छ। उहाँले नै सबैलाई सुख दिनुहुन्छ। ईश्वर वा परमात्मा भन्छन् तर उहाँलाई कसैले पनि चिनेका छैनन्। कसैले गणेशलाई, कसैले हनुमानलाई, कसैले आफ्नै गुरुलाई याद गरिरहन्छन्। अब तिमीलाई थाहा छ- त्यो सबै हो भक्तिमार्ग। भक्तिमार्ग पनि आधा कल्प चल्यो। ठूला-ठूला ऋषि-मुनि सबैले नेति-नेति भन्दै आएका छन्। रचयिता र रचनालाई हामीले जान्दैनौं। बाबा भन्नुहुन्छ- ती त्रिकालदर्शी त होइनन्। बीजरूप, ज्ञानका सागर त एउटै हुनुहुन्छ। उहाँ आउनु पनि हुन्छ भारतमा। शिवजयन्ती पनि मनाउँछन् र गीताजयन्ती पनि मनाउँछन्। त्यसैले कृष्णलाई याद गर्छन्। शिवलाई त चिनेका छैनन्। शिवबाबा भन्नुहुन्छ- पतित-पावन, ज्ञानको सागर त म हुँ। कृष्णको लागि त भन्न सकिँदैन। गीताका भगवान को हुनुहुन्छ? यो धेरै राम्रो चित्र छ। बाबाले यी चित्र आदि सबै बनाउन लगाउनु हुन्छ, बच्चाहरूको कल्याणको लागि। शिवबाबाको महिमा त पूरा लेख्नुपर्छ। सारा यसैमा आधारित छ। माथिबाट जति पनि आउँछन् ती पवित्र नै हुन्छन्। पवित्र नबनी कोही पनि जान्न सक्दैनन्। मुख्य कुरा हो पवित्र बन्ने। त्यो हो नै पवित्रधाम, जहाँ सबै आत्माहरू रहन्छन्। यहाँ तिमी पाट बजाउँदा-बजाउँदा पतित बनेका छौ। जो सबैभन्दा धेरै पावन तिनै फेरि पतित बनेका छन्। देवी-देवता धर्मको नाम-निशान नै लोप भएको छ। देवता धर्मको नाम परिवर्तन गरेर हिन्दु धर्म नाम राखिएको छ। तिमीले नै स्वर्गको राज्य लिन्छौ र फेरि गुमाउँछौ। हार र जितको खेल हो। मायासँग हारे हार, मायासँग जिते जित हुन्छ। मनुष्यले त रावणको यति ठूलो चित्र कति खर्च गरेर बनाउँछन् फेरि एकै दिनमा खतम गर्छन्। दुस्मन हो नि। यो त गुडियाको खेल भयो। शिवबाबाको पनि चित्र बनाएर पूजा गरेर फेरि फोरिदिन्छन्। देवीका चित्र पनि यस्तै बनाएर फेरि लगेर डुबाउँछन्। केही पनि बुझ्दैनन्। अब तिमी बच्चाहरूले बेहदको इतिहास-भूगोललाई जानेका छौ- यो दुनियाँको चक्र कसरी घुम्छ। सत्ययुग-त्रेताको बारेमा कसैलाई पनि थाहा छैन। देवताहरूका चित्र पनि ग्लानिका बनाइदिएका छन्।

बाबा सम्झाउनु हुन्छ- प्यारा बच्चाहरू! विश्वको मालिक बन्नको लागि बाबाले तिमीलाई जुन परहेज बताउनु भएको छ त्यो परहेज गर, यादमा रहेर भोजन बनाऊ, योगमा रहेर खाऊ। बाबा स्वयं भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरौं भने तिमी फेरि विश्वको मालिक बन्छौ। बाबा पनि फेरि आउनु भएको छ। अब विश्वको मालिक पूरा बन्नु छ। माता-पितालाई अनुसरण गर। केवल पिता त हुन सक्दैन। संन्यासीहरूले त भन्छन् हामी सबै पिता हौं। आत्मा नै परमात्मा हो, त्यो त गलत हुन जान्छ। यहाँ माता-पिता दुवैले पुरुषार्थ गर्छन्। माता-पितालाई अनुसरण गर, यी शब्द पनि यहाँका हुन्। अहिले तिमीलाई थाहा छ- जो विश्वका मालिक थिए, पवित्र थिए, अब ती अपवित्र छन्। फेरि पवित्र बनिरहेका छन्। हामीले पनि उहाँको श्रीमतमा चलेर यो पद प्राप्त गर्छौं। उहाँले यिनीद्वारा निर्देशन दिनुहुन्छ, त्यसमा चलनु छ, अनुसरण गर्दैनन् भने केवल बाबा-बाबा भनेर मुख मीठो गर्छन्। अनुसरण गर्नेलाई नै सपूर्त बच्चा भनिन्छ नि। जानेका छौ- माता-पितालाई अनुसरण गर्नाले नै हामी राजाईमा जान्छौं। यो समझको कुरा हो। बाबाले केवल भन्नुहुन्छ- मलाई याद गरौं भने विकर्म विनाश हुन्छ। अरु कसैलाई पनि यो सम्झाऊ- हामी कसरी ८४ जन्म लिँदै लिँदै अपवित्र बनेका हौं। अब फेरि पवित्र बन्नु छ। जति याद गर्छौं त्यति पवित्र हुँदै जान्छौं। धेरै याद गर्ने नै नयाँ दुनियाँमा सबैभन्दा पहिला आउँछ। फेरि अरूलाई पनि आफू समान बनाउनु छ। प्रदर्शनीमा सम्झाउनको लागि बाबा-मम्मा जान्न सक्नुहुन्न। बाहिरबाट कुनै ठूलो व्यक्ति आउँदै छ भने कति मनुष्यहरू जान्छन्, को आएको छ भनेर उसलाई हेर्नको लागि। यहाँ त कति गुप्त छ। बाबा भन्नुहुन्छ- म यस ब्रह्मा तनद्वारा बोल्छु, म नै यस बच्चाको जिम्मेवार हुँ। तिमीले सधैं सम्झ शिवबाबा बोल्नुहुन्छ, उहाँले पढाउनु हुन्छ। तिमीले त शिवबाबालाई नै देख्नु छ, यिनलाई देख्नु छैन। आफूलाई आत्मा सम्झ र परमात्मा बाबालाई याद गर। हामी आत्मा हौं। आत्मामा नै सारा पाट भरिएको छ। यो ज्ञानको बुद्धिमा चक्र लगाउनु पर्छ। केवल दुनियाँका कुरा नै बुद्धिमा भयो भने मानौं केही पनि बुझेको छैन। बिलकुलै नीच छ। तर यस्ता-यस्ताको पनि कल्याण त गर्नु नै छ। स्वर्गमा त जान्छन् तर उच्च पद पाउँदैनन्। सजाय खाएर जान्छन्। उच्च पद कसरी पाउँछन्, त्यो त बाबाले सम्झाउनु भएको छ। एक त स्वदर्शन चक्रधारी बन अनि बनाऊ। योगी पनि पक्का बन र बनाऊ। बाबा भन्नुहुन्छ- मलाई याद गर। तिमीले फेरि भन्छौ बाबा हामी भुल्छौं। लाज लाग्दैन! धेरै छन् जो सत्य बताउँदैनन्, धेरै भुल्छन्। बाबाले सम्झाउनु भएको छ- जो कोही आए पनि उनलाई बाबाको परिचय देऊ। अब ८४ को चक्र पूरा हुन्छ, फर्केर जानु छ। राम गयो, रावण गयो.... यसको पनि अर्थ कति सहज छ। अवश्य संगमयुग हुनुपर्छ जबकि रामका र रावणका परिवार छन्। यो पनि जानेका छौ- सबै विनाश हुन्छ, बाँकी थोरै रहन्छन्। कसरी तिमीलाई राज्य मिल्छ, त्यो पनि अलि पछि गएर सबै कुरा थाहा हुन्छ। सुरुदेखि नै सबै बताउनुहुन्न। फेरि त्यो त खेल हुन सक्दैन। तिमीले साक्षी भएर हेर्नु छ। साक्षात्कार हुँदै जान्छ। यस ८४ को चक्रलाई दुनियाँमा कसैले

जानेका छैनन्।

अहिले तिमी बच्चाहरूको बद्धिमा छ हामी फर्केर जान्छौं। रावण राज्यबाट अब छुट्टी मिल्छ। फेरि आफ्नो राजधानीमा आउने छौं। बाँकी थोरै दिन छन्। यो चक्र घुमिरहन्छ। कति पटक यो चक्कर लगाइएको छ, अब बाबा भन्नुहुन्छ— जुन कर्म बन्धनमा फँसेका छौ त्यसलाई भुल। गृहस्थ व्यवहारमा रहेर पनि भुल्दै जाऊ। अब नाटक पूरा हुन्छ, आफ्नो घर जानु छ। यस महाभारत लडाइँपछि नै स्वर्गको ढोका खुल्छ। त्यसैले बाबाले भन्नुभएको छ— यो नाम धेरै राम्रो छ गेट वे टु हेविन। कसैले भन्छन्— लडाइँ त हुँदै आएको छ। भन, मूसलको लडाइँ कहिल्यै भएको छ? यो मिसाइल्सको अन्तिम लडाइँ हो। ५००० वर्ष पहिला पनि जब लडाइँ भएको थियो तब यो यज्ञ पनि रचिएको थियो। यस पुरानो दुनियाँको अब विनाश हुनु छ। नयाँ राजधानीको स्थापना भइरहेको छ।

तिमी यो रूहानी पढाइ पढ्छौ राजाईको लागि। तिम्रो धन्दा हो रूहानी। जिस्मानी विद्या त काममा आउँदैन, शास्त्र पनि काममा आउँदैनन् त्यसैले किन यस धन्दामा लाग्दैनौ। बाबाले त विश्वको मालिक बनाउनु हुन्छ। विचार गर्नुपर्छ— कुनचाहिँ पढाइमा लागौं। उनीहरू त केही डिग्रीको लागि पढ्छन्। तिमी त पढ्छौ राजाईको लागि। कति दिन-रातको फरक छ। त्यो पढाइ पढ्नाले चना पनि मिल्छ वा मिल्दैन, थाहा छैन। कसैको शरीर छुट्यो भने चना पनि गयो। यो कमाई त साथमा जान्छ। मृत्यु त शिरमा खडा छ। पहिला हामी आफ्नो पूरा कमाई गरौं। यो कमाई गर्दा-गर्दा दुनियाँ नै विनाश हुनु छ। तिम्रो पढाइ पूरा भएपछि नै विनाश हुन्छ। तिम्रीलाई थाहा छ— जति पनि मनुष्य मात्र छन्, उनको मुठ्ठीमा छ चना। त्यसलाई बाँदरले जस्तै समातेर बसेका छन्। अब तिमीले रत्न लिइरहेका छौ। यी चनासँग ममत्व छोड। जब राम्ररी सम्झन्छन् तब चनाको मुठ्ठीलाई छोड्छन्। यो त सबै खतम हुन्छ। अच्छा!

मीठे-मीठे सिकीलधे बच्चाहरूप्रति माता-पिता बापदादाको याद-प्यार एवं गुडमर्निङ्ग। रूहानी बाबाको रूहानी बच्चाहरूलाई नमस्ते। रूहानी बच्चाहरूको रूहानी बाबालाई गुडमर्निङ्ग, नमस्ते।

धारणाको लागि मुख्य सारः—

१) रूहानी पढाइ पढ्नु र पढाउनु छ। अविनाशी ज्ञान रत्नबाट आफ्नो मुठ्ठी भर्नु छ। चनाको पछि समय गुमाउनु हुँदैन।

२) अब नाटक पूरा हुन्छ, त्यसैले स्वयंलाई कर्म बन्धनहरूबाट मुक्त गर्नु छ। स्वदर्शन चक्रधारी बन्नु र बनाउनु छ। माता-पितालाई अनुसरण गरेर राजाई पदको अधिकारी बन्नु छ।

वरदानः— हृद का सबै इच्छाहरूको त्याग गर्ने सच्चा तपस्वीमूर्त भव
हृदका इच्छाहरूको त्याग गरेर सच्चा-सच्चा तपस्वीमूर्त बन। तपस्वीमूर्त अर्थात् हृदको इच्छा मात्रम् अविद्या रूप। जसले लिने संकल्प गर्छ, उसले अल्प कालको लागि प्राप्त गर्छ तर सदा कालको लागि गुमाउँछ। तपस्वी बन्नमा विशेष विघ्न रूप यिनै अल्पकालका इच्छाहरू हुन्, त्यसैले अब तपस्वीमूर्त बनेर सबुत देऊ अर्थात् हृदको मान शानको लेवतापनलाई त्याग गरेर विधाता बन। जब विधातापनको संस्कार इमर्ज हुन्छ, अन्य सबै संस्कार स्वतः दबेर जान्छन्।

स्लोगनः— कर्मको फलको सूक्ष्म कामना राख्नु पनि फललाई पाक्नुभन्दा पहिला नै खानु जस्तै हो।